

τὸ κινεῖσθαι καὶ τὸ ὁμιλεῖν, καὶ δῶσον πίνειν λεμονάδας, καὶ τρώγειν ψυχρὸν καὶ εὐπεπτον φαγητόν. Πρὸς δὲ ριζικὴν θεραπείαν εἰ μὲν ἡ αἰμόπτυσις πρᾶ-
έρχεται ἐξ ἐπισχέσεως αἰμορροϊδῶν, ἐπίθετον βδέλ-
λας ἐπὶ τῆς ἑδρας, σιναπισμούς ἐπὶ τοῦ πέλματος τῶν
ποδῶν, γενέσθωσαν θερμὰ ποδόλουτρα μετὰ λειοτε-
τριμμένου συνάπεος ἀπόρου. Εἰ δὲ προσέρχεται ἐξ ἐπι-
σχέσεως περιαιδικῆς αἰμορροαγίας πείψαν φλεβοτομίαν
μικράν ἐπὶ τοῦ ποδός, ἡ ποδάλουτρον, ἐπίθετον βδέλλας
ἐπὶ τῆς ἐντὸς τῶν μηρῶν χώρας, ἡ ἐπίθετον σιναπι-
σμούς ἡ ξηρὰς σικύας* ἀμφοτέρω ταῦτα ποιητέον καὶ
ἐπὶ τῶν μαστῶν.

Τὸ ἔλαιον τοῦ πηγάνου ληφθὲν καθ' ἐκάστην ἀνὰ
δύο ἢ τρία στάγματα καταπαύει τὴν αἰμόπτυσιν. Ὑ-
πάρχουσι δὲ καὶ πολλὰ σκευασία φαρμακευτικά·
ἀλλὰ αὗται δέδοται τοῖς ἰατροῖς.

Ἐάν ὅμως ἡ αἰμόπτυσις προσέρχεται ἐξ ὀργανικῆς
παθῆσεως τῶν πνευμόνων ἐνεκεν φυματώσεως, ἡ τοῦ
ιατροῦ ἐνδελεχῆς ἐπίσκεψις εἶνε ἀναπόφευκτος ὡς τά-
χιστα.

ΑΚΤΙΕ ΦΩΤΟΣ *

Γνωρίζετε τὴν μικρὰν Ῥαχήλ, μοι ἔλεγε ῥάπτριά
τις, καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς; ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἄν-
θρωπος ὠμότατος, φερόμενος ἀείποτε σκληρῶς πρὸς
τὴν σύζυγον αὐτοῦ, αὐστηρῶς πρὸς τὰ τέκνα του, ψυ-
χρῶς, εἰ καὶ εὐγενῶς, πρὸς τοὺς ξένους, ὁ δυστυχὴς!
διότι ἦτο καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν συνε-
σταλμένος.

Διορθωτῆς τυπογραφικῶν σφαλμάτων ἐφαίνετο ἀεί-
ποτε ἔχων ἐν βιβλίον ὑπὸ μάλης, ἕτερον ἡμισέχον
τοῦ θηλακίου του καὶ τρίτον ἀνοικτὸν ἐν ταῖς χερσὶν
αὐτοῦ καὶ ἀναγινώσκων, ὁσάκις μετέβαινεν ἢ ἐπανήρ-
χετο ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὥστε πᾶς ὁ βλέπων αὐτὸν
ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: Ἰδοὺ ἄνθρωπος πολυσπούδαστος!
Ἰδοὺ εἰς σοφός!

Τοῦτο ἤρεσκεν αὐτῷ ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τὰ ἐγκε-
φαλικά αὐτοῦ νεῦρα ὑπὸ τῆς συντόνου προσοχῆς το-
σοῦτον ἦσαν ἠρεθισμένα ὥστε καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐνίοτε
κακῶς διετίθετο, φοβερός καὶ εἰς τὰ τέκνα του αὐτὰ
ἀποκαθιστάμενος. Ἡ παρ' ἄλλης οἰκογενείας χαρὰς
πρόξενος γινόμενη τοῦ οἰκογενειάρχου ἐπ' ἀνοδος, τρό-
μου πρόξενος ἐγένετο παρὰ τῇ ἰδικῇ του. Εἰς τὸν ἦχον
τῶν βημάτων του τὰ μὲν μεγαλείτερα τῶν τέκνων
του ἐσκυθρόπαζον, βροχὴν ἐπιπλήξων ἀναμένοντα,
τὰ δὲ μικρότερα ἐκρύπτατο ἢ ἐκλαυθμύριζον ἀναμέ-
νοντα τὴν ἐκρηξὴν τῆς ὀργῆς τοῦ πατρὸς των.

Ἐν μόνον ἐκ τῶν τέκνων του, ἡ μικρὰ Ῥαχήλ, δὲν
ἐφοβεῖτο αὐτὸν, τρέχουσα δὲ εἰς προϋπάντησίν του ἐ-
λάμβανε τὰς χεῖρας του καὶ ἐπῆδα ἐπὶ τοῦ τραχήλου
περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ τῶν μικρῶν βραχιόνων τῆς.

* Τῇ διευθύνει τῆς Ἀθηνᾶδος. — Τὴν ἀνωτέρω μετάφρασιν γλα-
φυρῶς ὑπὸ ἀβρᾶς νεάνιδος γενομένην ἀποστέλλω ὑμῖν, λυπούμενος
γὰρ ἡ μετριοπροσῆχη τῆς μεταφραστικῆς δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ γνω-
στοποιήσω τὸ ὄνομα αὐτῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ σχολείου ἔ-
τρεξε πρὸς αὐτὸν, ἐπῆδον ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ
θεύασα τὴν ὥραιον κεφαλὴν τῆς μεταξὺ τῶν χειρῶν
του εἶπεν αὐτῷ διὰ τῆς ἡδύας καὶ λυγρᾶς φωνῆς τῆς.

— Πάτερ μου, προσεύχεσαι ἐνίοτε;

Τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς τῆς συνωφρυνώθη. Ἐκυψα,
διηγεῖτο ἡ ῥάπτριά, τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ ῥαψίμα-
τός μου καὶ ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς, διότι ἐ-
γνώριζον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχεν ὅλως ἄλλας
ιδέας, καθ' ὅσον τὰ βιβλία, ἃ ἀνεγίνωσκεν ἀπεμάρκρυ-
νον αὐτὸν τῆς ἀληθείας, ἡ δὲ φησικία δὲν ἦτο κατ'
αὐτὸν ἢ μῦθος.

Πτοχθεὶς ὑπὸ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ παιδίου δὲν ἀπήν-
τησεν ἀμέσως, δι' ὃ ἡ μικρὰ Ῥαχήλ θωπεύουσα αὐτὸν
ἠρώτησε πάλιν:

— Δέγε λοιπὸν, παπᾶκι μου, δὲν προσεύχεσαι;

— Καὶ εἰς ποῖον θέλεις νὰ προσευχηθῶ; ἠρώτησε
τέλος σύνοφρος ἐκεῖνος.

— Εἰς τὸν Θεόν! ἀπήντησε μετ' ἐμψάσεως ἡ Ῥα-
χήλ. Δὲν γνωρίζεις τὸ ὥραιον τετράστιχον

Πάτερ, Σὺ τοῦ πατρὸς μου λατρεῖς,
ὅν ὁ κόσμος μὲ σέβας ὀνειρεῖ,
θεῖον ὄνομα, ἐν ἐκστάσει ἡδίστη
πάντοτε ἡ μήτηρ μου Σὺ προσφωνεῖ.

Τὸν λατρεύεις σὺ, καλέ μου παπᾶκι; Μὰ εἰπέ μου
παρακαλεῖς ἐνίοτε τὸν Θεόν;

— Ποῖος ἡξεύρει ἐάν ὑπάρχῃ Θεός;

— Πᾶς δὲν τὸ ἡξεύρεις τοῦτο σὺ, καλέ μου πα-
πᾶκι; ἀπήντησε μετ' ἀρελοῦς ζωηρότητος ἡ Ῥαχήλ.

Ὁ πατὴρ ἦτο ἑτοιμος ν' ἀπαντήσῃ. Ἐν ἀμφίβολον
ΟΧΙ περιεπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων του, ὅτε ἡ μικρὰ
ἐπ' ἀνέλαθεν.

— Ἀ! Παπᾶκι, ὦφείλεις νὰ προσεύχησαι. Μάλι-
στα! ἔχεις καθῆκον νὰ προσεύχησαι διότι ὑπάρχει εἰς
Θεός.

Βλέμμα ἐκπλήξεως ἀπερίγραπτον ἠκόντισεν ἐκεῖνος
πρὸς τὴν μικρὰν του θυγατέρα· ἠγέρθη, ἔθεσε τὴν μι-
κράν κατὰ γῆς καὶ ἀποθέσας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς
θερμὸν παρατεταμένον φίλημα ἀνεχώρησε μετὰ ταχύ-
τητος ἀστραπῆς.

Ἡ σύζυγός του ἔκλαιεν· οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπληροῦν-
το δακρύων· ἡ μικρὰ ἔβλεπεν ἡμᾶς μετ' ἐκπλήξεως·
ἐλάβον τὰς χεῖρας τῆς πνιγομένη ὑπὸ λυγμῶν καὶ εἶ-
πον αὐτῇ.

— Πρέπει πάντοτε, μικρὲ μου ἄγγελε, νὰ προσεύ-
χῃς εἰς τὸν Θεόν διὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου.

Πάραυτα ἡ μικρὰ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς μητρός τῆς
καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς προ-
σηχήθη χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἐν βαθυτάτῃ πάντων κατα-
νύξει προσευχὴν μικράν, ἣν ἐμάνθανεν ἐν τῷ σχολείῳ.

Δὲν γνωρίζω ἐάν ὁ πατὴρ τῆς ἤκουσέ ποτε τὴν
προσευχὴν ἐκείνην· γνωρίζω ὅμως ὅτι οἱ τελευταῖοι ἐ-
κείνης λόγῳ ἔχεις καθῆκον νὰ προσεύχησαι διότι
ὑπάρχει εἰς Θεός, ἐνεποίησαν αὐτῷ βαθεῖαν ἐντύπω-
σιν, ἐνεχαράχθειςαν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀνεξάλειπτῳ,

Ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ τραχὺς καὶ φοβερός ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὅλως διόλου μετεβλήθη.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἤρξατο σκεπτόμενος· «ἤμην ἄπιστος» ἀμφέβαλλον περὶ τῆς υπέρξεως Θεοῦ· τί χάνει ὁ ἄπιστος προσευχόμενος; ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀμφιβολία του εἶναι ἀληθής. Ἀλλ' ἐν τῷ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ πηγὴ πάσης ἀληθείας, ἐὰν εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια; Τότε τί δὲν χάνει ὁ ἄπιστος μὴ προσευχόμενος; Ἀ! εἶνε φοβερόν νὰ καταστῇ τις ἄξιος τῆς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ.»

Κατ' ἀρχὰς ὀλίγα μόνον ἔλεγεν· ἀνεγίνωσκε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐσκέπτετο πολὺ. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀπεδιώξεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς του πᾶσαν νόσον, τὸ δὲ θεῖον Αὐτοῦ πῦρ ἐθέρμανεν αὐτήν. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του μετεβλήθη. Ἡ σύζυγός του ἐπανέφερε τὸν σύζυγον αὐτῆς, τὰ δὲ τέκνα του ἀποβαλόντα πλέον τὸν πρὸς αὐτὸν φόβον του συνήγοντο περὶ αὐτὸν περιπτυσσόμενα καὶ θωπεύοντα τὸν καλὸν αὐτὸν πατέρα, ὅστις ποδηγετούμενος ὑπὸ ἀμυδρᾶς ἀκτίνος φωτὸς τῶν λόγων ἐκείνων τῆς θυγατρὸς του ἔφθεσεν εἰς τὸ θεῖον φῶς τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἀντλήσας ἐκεῖθεν τὴν ἀπολεσθεῖσαν χαρὰν ἀπέδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνθα ἐπανῆλθεν ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ πάσης ἄλλης ὑπερέρα.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Φ. Α.

Ο ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ ΠΑΠΑΣ

Ὅλιγας μόνον ἐβδομάδας ἐπέζησε τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας ὁ γεραρός πρεσβύτες, ὅστις ἤρχε πρὸ αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ· καὶ τοι δὲ ὁ θάνατος τοῦ Πίου Θ' ἐθεωρεῖτο πρὸ ἐτῶν ἐπικείμενος καὶ πολλάκις ἠγγέλθη ψευδῶς, ἡ συγκίνησις τοῦ καθολικοῦ κόσμου ὑπῆρξε μεγίστη. Ὁ Πίος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1792 εἰς Σινιγάλιαν, κατήγετο δ' ἐκ τοῦ εὐγενοῦς οἴκου τῶν κομήτων Μαστᾶν Φερρέτη. Δεκνοκταετῆς μόλις κατετάχθη εἰς τὴν σωματοφυλακίαν τοῦ συγγενοῦς του Πάπα Πίου Ζ'. Ἀλλὰ ταχέως ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, διότι ἔπασχεν ἐξ ἐπιληψίας. Χειροτονηθεὶς ἐν ἔτει 1818 ἱερεὺς, προήχθη ἐν ἔτει 1827 εἰς ἐπίσκοπον καὶ ἐν ἔτει 1840 εἰς καρδινάλιον. Πάπας ἐξελέχθη ἐν ἔτει 1846 ἀπροσδοκῆτως, διότι ἡ σύνοδος τῶν καρδινάλιων ἦτο διαιρεμένη εἰς δύο ἰσάριθμα καὶ ἀδιάλλακτα κῆρυκα, ὃν τὸ ἐν ὑπεστήριζε τὸν καρδινάλιον Λαμπρουζίνι καὶ τὸ ἕτερον τὸν Καρδινάλιον Γκιζι.

Τὰ πρῶτα μέτρα τοῦ Πίου Θ', ἡ παραχώρησις ἀμνηστίας, ὁ περὶ τούτου νόμος, ἡ συγκαλέσις συνελεύσεως προκρίτων, ἐπέφεραν ἐλπίδας φιλελευθέρως διαθέσεις καὶ προεκάλεσαν ἐν Ἰταλίᾳ ἀπλετον ἐνθουσιασμόν. Ὅτε ἐξεργάσθη τὸ ἐθνικὸν κίνημα τοῦ 1848, ὁ ὁ νέος Πάπας συνεμερίσθη αὐτὸ, νῦλότησε τὰ ἰταλικά ὅπλα καὶ ἀπέστειλε τὸν Δουράνδον μετὰ στρατιωτικῆς μοίρας παρὰ τὸν Πάδον ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδινίας. Ἀλλ' αἱ ἐπαναστατικαὶ παρεκτροπαὶ ἐνεποίησαν βαθεῖαν αἰσθησὶν εἰς τὸν φύσει ἀ-

σθενῆ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀναποφάσιστον ἱεράρχην· ταχέως δ' ἐφάνη ῥέπων πρὸς ἰδέας ἀντιδράσεως. Τῇ 25 νοεμβρίου 1848 φυγὼν μετ'ημιφετμένους ἐκ Ῥώμης, ἐζήτησεν ἄσυλον εἰς Γαέταν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Νεαπόλεως· καὶ ἐκάλεσεν ἐκεῖθεν εἰς βοήθειαν πάσας τὰς καθολικὰς δυνάμεις. Ἡ ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ῥώμης ἐκήρυξε τὸν Πάπαν ἐκπτώτον τοῦ θρόνου· ἀλλ' ὅτε προσῆλθον εἰς βοήθειαν τοῦ κινδυνεύοντος ποντίφηκος Γάλλοι, Ἰσπανοὶ καὶ Νεαπολῖται, ἡ αἰωνία πόλις μετὰ ἐνδοξον ἀντίστασιν, ἥτις ἐκλείψε το ὄνομα Γαριβάλδι, παρεδόθη καὶ ὁ Πάπας ἐπανῆλθε πανίσχυρος καὶ ἐκδικητικὸς. Ἀπὸ τοῦ 1859 ἡ ἐξουσία του, καὶ περ ἐλευσὼς ἀσθενήσας, ὑπῆρξεν ἀδιαφιλονεικῆτος. Ἀλλ' ὅτε τὸ Πεδερμάντιον τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ καὶ τοῦ Καρλουρ κατήλθον αἰδὶς ἀνάοπλον εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα καὶ οἱ Γάλλοι σύμμαχοι ἐνίκησαν ἐν Σολφρινῷ, μέγα μέρος τοῦ παπικοῦ κράτους ἀπέσπασε τὸν ζυγὸν τῶν ἱερῶν καὶ ἠνώθη μετὰ τοῦ νεοδημίτου ἰταλικοῦ βασιλείου. Ὁ Πίος· διεμαρτυρήθη, ἀλλ' εἰς μάτην! Αὐτὴν τὴν Ῥώμην ἐξράτουν ἐπὶ εἰκοσιν ὅλα ἔτη ὑπὸ τὸν ζυγὸν αἱ γαλλικαὶ λόγχαι. Ἀλλ' ὅτε ὁ Νεαπολέων Γ' ἠναγκάσθη ν' ἀνακαλέσῃ τὰ στρατεύματά του εἰς Γαλλίαν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρίου ἐδάφους, τὰ ἰταλικά στρατεύματα εἰσῆλθον σχεδὸν ἀναιμωτὶ εἰς Ῥώμην καὶ ἡ αἰωνία πόλις ἐγένετο πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας.

Ἐκτοτε ὁ Πάπας ἔζη, οἰκαιοθελῶς δεσμότης, ἐν τοῖς ἀπεράντοις ἀνακτόροις τοῦ Βατικανοῦ, διαμαρτυρούμενος συνεχῶς κατὰ τῆς δημεύσεως τῶν κρατῶν τοῦ καὶ διεξάγων κατὰ πολλῶν συγχρόνως ἰσχυρῶν μοναρχῶν ἀμείλικτον, ἀλλ' οὐχὶ ἄδοξον πόλεμον. Περιεργον εἶναι ὅτι, ὅσο περιεκόπτετο ἡ κοσμικὴ ἐξουσία τοῦ Πάπα, τόσῳ ἐκράνυνετο ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ ἐξουσία ἐπὶ σύμπαντος τοῦ καθολικοῦ κόσμου. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ τῆς Γαέτας ἐξηγγέλθη τὸ πρῶτον τὸ νέον δόγμα τῆς Ἀμώμου Συλλήψεως· μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν ἐξαρχιῶν ἐδημοσιεύθη ὁ περιβόητος Σύλλαβος, κήρυξις πολέμου κατὰ πασῶν τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων τῶν νέων κοινωνιῶν κατὰ τὰς παραμονὰς δ' ἀκριβῶς τῆς ὁλοσχεροῦς καταλύσεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἡ ρωμαϊκὴ σύνοδος ἀνεκήρυξε τὸ δόγμα τοῦ ἀλανθᾶστου, δι' οὗ ὁ καθολικισμός, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Γλαδστωνος, ἀεγένετο μοναρχία ἀσιατικὴ, ἄβυσσος πνευματικῆς δουλείας, μονότονος ὡς ὁ θάνατος, σιωπηλὴ ὡς ὁ τάφος. Τὰ καθολικὰ κράτη ἠναγκάσθησαν νὰ λάβωσιν ἀμυντικὰ μέτρα κατὰ τῆς παντοκρατορίας, ἣν ἡζίου ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ παπισμός· δὲν ἦτο δ' ἑσπεριζόμενος μεγαλείου ὁ ἀγὼν, ὃν διεξῆγεν ἔκτοτε ὁ ἐν τῷ Βατικανῷ ἡμιθανὴς ἱερεὺς κατὰ τῆς ἡμισείας Εὐρώπης, κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, κατὰ τοῦ Βίσμαρκ, κατὰ τῶν φιλελευθέρων τῆς Ἑλβετίας, κατὰ τῆς Ἰσπανίας. Περποικισμένος διὰ σπανίας εὐκολίας λόγου, ὁ Πίος Θ' ἠγόρευε συνεχῶς πρὸς τοὺς εἰς Ῥώμην σφιγνδὸν συρρέοντας προσκυνητὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐξῆπτεν ἐπικινδύνως τὰ θρησκευτικὰ πάθη.